

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Velikonoce jsou pro nás křesťany nejdůležitější svátky ...

PŘED VELIKONOCEMI

Nejsme jiní než naši předkové. Potřebujeme uslyšet výzvu ke změně srdce.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)
Bc. Lukáš Kubala (Lukyn)

autoři fotografií

Ing. Vojtěch Kalčík - str. 10, 11
Adam Kaňkovský - str. 8

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.

NÁZEV

3 slovo otce Tomáše / v člověku jedná jedině Bůh
5 přijmout svůj život jako úkol
6 před Velikonocemi
7 pozvání do farní kavárny
8 naše farnost má nové animátory
10 mezi-táborový víkend
11 táborovým vedoucím ... / mezitáborový víkend
12 křesťané z Iráku v Čechách / Velikonoce ve farnostech
13	... zapište si do kalendáře / ze života farností / zprávy z EFR
14 papež František

Uzávěrka příštího čísla bude 12. června 2016!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 16,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Nejjihnižším místem Afriky je mys Dobré naděje. Na mapě se objevil v 15. století, když k němu doplul portugalský mořeplavec Bartolomeo Diaz. Ten ho však nazval mysem Bouří na základě bouře, která ho zde zastihla. Nikdo z mořeplavců nevěděl, co leží za tímto nebezpečným místem, protože žádná loď, která se snažila tento mys obeplout, se nevrátila zpět. To se však podařilo až dalšímu portugalskému mořeplavci Vasco de Gamovi, který touto cestou jako první doplul až do Indie. Král Jan II. Portugalský přejmenoval mys Bouří na mys Dobré naděje, protože otevíral cestu k bohatství na východ.

Velikonoce jsou pro nás křesťany nejdůležitější svátky, kdy si připomínáme Ježíšovu oběť na kříži a jeho zmrtychvstání. Velikonoce jsou velkou nadějí, že smrt je branou k novému životu. Před zmrtychvstáním Ježíše byla smrt „mysem Bouří“, která byla nepřekonatelná. Nikdo netušil, co je za smrtí, dokud vzkříšený Ježíš nerozrazil brány smrti a nepřinesl nám novou naději na život věčný. Všichni jsme zváni jít za ním a s ním.

Velikonoce jsou pro mě také svátky Božího milosrdenství. Evangelista Jan ve svém evangeliu dosvědčuje, co viděl na Golgotě, kde jistý voják probodl Ježíšovi bok těsně po jeho smrti kopím a z této rány vyšla krev a voda. Jan v tomto viděl naplnění Písma svatého: ze srdce Ježíše, Beránka obětovaného na kříži, proudí odpuštění a život všem lidem. Ježíšovo milosrdenství není pouhý sentiment, je to síla, která dává nový život a naději.

Je pro mě velkou nadějí, že Ježíš na mě stále hledí s milosrdenstvím, stále mě milosrdně očekává. Nemějme strach se k Němu přiblížit zvláště v tomto Svatém roce milosrdenství. Věřím, že ukážeme-li mu své rány, své hříchy, on nám vždycky odpustí.

Ať Kristovo zmrtychvstání je pro nás všechny radostí, novou nadějí a silou k novému životu s Kristem a k jeho následování.

otec Tomáš

V ČLOVĚKU JEDNÁ JEDINĚ BŮH

PAPEŽOVA HOMILIE PŘI KAJÍCNĚ LITURGII
V BAZILICE SV. PETRA

„Mistře, ať vidím!“ (Mk 10,51) S touto žádostí se dnes chceme obrátit k Pánu. Chceme opět prohlédnout, poté, co nám hříchy oddálily zrak od dobra, odvrátily nás od krásy našeho povolání a nechaly nás bloudit daleko od cíle.

Tento evangelní úryvek má velikou symbolickou a existenciální hodnotu, protože každý z nás se nachází v Bartimaiově situaci. Slepota

jej přivedla k chudobě, k životu na kraji města a naprosté závislosti na druhých. Také hřích má tentýž účinek – ochuzuje a vyděluje nás. Je to slepota ducha, která nám zabraňuje vidět to podstatné a upřít zrak na lásku, dávající život. Postupně nás dovádí k ulpívání na povrchu, až do úplného znečitlivění vůči druhým a dobru. Kolik pokušení jen usiluje o to, aby zamlžilo pohled srdce a dovedlo

jej ke krátkozrakosti! Jak jednoduché a mylné je věřit, že život závisí na tom, co vlastníme, anebo na obdržení úspěchu či obdivu; že hospodářství sestává jenom ze zisku a spotřeby; že individuální žádostivost musí převážit nad společenskou zodpovědností! Pokud si hledíme pouze svého já, propadáme do slepoty a vyhaslosti. Stahujeme se do sebe, a připravujeme se tak o radost a pravou svobodu. To je tak ošklivé!

Avšak Ježíš jde kolem – kráčí, ale nejde dál, nýbrž se „zastavuje“, jak říká evangelium (v.49). Tehdy srdcem prochází záchvěv, protože si všímáme, že na nás pohlédlo Světlo – ono laskavé Světlo, které nás vybízí, abychom nezůstávali uzavřeni ve své temné slepotě. Ježíšova blízkost nám dává pocítit, že pokud jsme od Něho vzdáleni, něco důležitého nám chybí. Dává nám pocítit potřebu spásy – a zde začíná uzdravování srdce. Když poté touha po uzdravení nabývá na smělosti, dovádí nás k modlitbě, k silnému a naléhavému volání o pomoc, jak to činí Bartimaioi: „Synu Davídův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (v.47)

Bohužel se vždy vyskytne někdo, který se jako oni „mnozí“ z evangelia nechce zastavit, dát se vyrušit člověkem, který touží vykřičet svou bolest a kterého by raději umlčel a vyčinił mu za obtěžování (srov. v. 48). Vystává tu pokušení jít dál, jakoby se nic nedělo. Avšak tímto způsobem jsme Pánu vzdáleni a zároveň udržujeme druhé lidi daleko od Ježíše. Rozpoznejme, že všichni žebroume o Boží lásku, a nedopustíme, aby nám unikl Pán, procházející kolem. Timeo transeuntem Dominum, Obávám se, že Pán přejde kolem, říká sv. Augustin. Dejte hlas své pravé touze: „Ježíši, ať znovu vidím!“ (v.51)

Tento Svátý rok milosrdenství je časem příhodným k tomu, abychom přijali Boží přítomnost, zakusili jeho lásku a vrátili se celým srdcem k Bohu. Stejně jako Bartimaioi odhodme plášť a vyskočme (srov.v.50) – tedy odhodme to, co nám brání v rychlejší cestě za Pánem, aniž bychom se obávali, že opustíme své jistoty a lpění. Nezůstávejme sedět, vstaňme, vraťme se ke svému duchovnímu růstu, k důstojnosti milovaných dětí, které stojí před Pánem, aby se jim dostalo Jeho pohledu do očí, odpuštění a znovustvoření. Slovo, které se dnes dotýká našeho srdce, je totéž slovo, které zaznělo při stvoření člověka: Vstaň! Bůh nás stvořil, abychom stáli na nohou: Vstaň!

Zejména my, pastýři, jsme dnes ještě více vyzýváni, abychom naslouchali onomu možnému skrytému volání lidí, kteří touží po setkání s Pánem. Jsme povinni přezkoumat ono chování, které někdy lidem nepomáhá k tomu, aby se přiblížili k Pánu; úřední hodiny a programy, které nevycházejí vstříc reálným potřebám lidí, kteří by mohli vstoupit do zpodobně; lidská pravidla, pokud pro nás platí více než touha po odpuštění; svou přísnost, která by mohla vzdalovat od Boží něhy. Zajisté nemáme zlehčovat nároky evangelia, avšak nesmíme riskovat, že promarníme hříšníkovo touhu po smíření s Otcem, protože Otec především očekává synův návrat domů (srov. Lk 15, 20-32).

Kéž užíváme stejná slova jako učedníci, kteří opakovali Ježíšovu výzvu a říkají Bartimaiovi: „Vstaň, volá tě!“ (v. 49) Jsme vysláni, abychom šířili odvahu, podporovali a přiváděli k Ježíši. Naše služba spočívá v doprovázení, aby setkání s Pánem bylo osobní a důvěrné, aby se srdce mohlo upřímně a bez obav otevřít Spasiteli. Nezapomínejme, že v každém člověku jedná pouze Bůh. Právě On se v evangeliu zastavuje a ptá se na slepce; On nařizuje, aby mu jej přivedli; On mu naslouchá a uzdravuje ho. My pastýři jsme byli vybráni, abychom podněcovali touhu po konverzi, abychom byli nástroji, které ulehčují setkání, abychom vztahovali ruce a rozhrěšovali, a činili tak Boží milosrdenství viditelným a účinným. Kéž každý muž a žena, kteří přistupují ke zpovědi, najdou otce - otce, který je očekává, a Otce, který odpouští.

Závěr evangelního vyprávění je prosyčen významem – Bartimaioi „ihned začal vidět a šel tou cestou za ním“ (v.52). Když se přiblížíme k Ježíši, také my opětovně spatřujeme světlo, abychom pohlíželi do budoucnosti s nadějí, získáváme sílu a odvahu, abychom se vydali na cestu. „Kdo věří, vidí,“ (Lumen fidei,1) a jde kupředu s nadějí, protože si je vědom Pánovy přítomnosti, podpory a vedení. Následujeme Pána jako věrní učedníci, abychom všechny, které potkáme na své radostné cestě, dovedli k účasti na jeho milosrdné lásce. A po otcovském objetí a odpuštění slavme v srdci, protože také Pán oslavuje!

převzato z radia vaticana.cz
pro Věžník vybral otec Tomáš

PŘIJMOUT SVŮJ ŽIVOT JAKO ÚKOL

Postní doba je na postupu a my kráčíme v její zbývající části od 4. neděle, která je ve znamení radosti z Pána a z jeho společenství s námi, dále k jeho nastávající oběti. Radost z něho nám dává sílu, abychom byli pevně rozhodnutí k jeho následování a vydrželi všechny eventuelní zkoušky, které nás v tomto období potkají. Možnost, že nás nebeský Otec přijme a nám odpustí, je naší záštitou a zároveň výzvou, abychom také my odpouštěli. On nás ujišťuje o nové cestě záchrany: „Hle, já činím věci nové - už teď vzcházejí, což to nepoznáváte?“

Tím největším projevem jeho záchrany je to, že nám poslal svého Syna, který nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa. To je nejcennější deviza našeho života. Proto my, jako sv. Pavel, považujeme všechno za bezcenné ve srovnání s nesmírným poznáním Ježíše Krista. On odpuštěním hříchu - i toho „do nebe volajícího“ - zachraňuje a přivádí na novou cestu života. Podmínkou je však polepšení: „Jdi, a už nehřeš!“ A jak toho máme dosahovat? Především přijetím sebe samých. To není sebeláska, ale uznání vlastní důstojnosti.

Náš lidský život probíhá v rovině tří vztahů: k sobě, ke stvoření a k Bohu.

Důležitý je vztah člověka k sobě samému. Je nezastupitelný. Aby člověk mohl žít svůj život a aby ostatní dva vztahy byly v pořádku, musí nejprve přijmout sám sebe, takového, jaký je. Jednoznačné a statečné sebezpřijetí je úhelným kamenem mého bytí. Nemohu je splnit jen z mravních pohnutek, ale z té poslední příčiny - z vůle Boží. Jsem, protože Bůh mě chce. Můj počátek je v Boží vůli zaměřen na mne. Mám být a mám být tím, kým jsem. Mým posláním tedy je stále a stále sebe samého z Boží vůle přijímat. To je začátek a konec veškeré moudrosti. Vede k zřeknutí se pýchy a je počátkem zbožnosti. Věrností dané skutečnosti. Ochotou být sám sebou. Kořenem charakteru. Statečností, která se staví kladně k existenci. A konečně zdrojem radosti ze života. Byli jsme stvořeni k Božím obrazu. Radost z vlastního života ukazuje na podobnost s Bohem: „Jsem, který jsem!“ Jen od přijetí sebe samého vede cesta člověka k jeho vlastní budoucnosti. Máme být sami k sobě kritičtí? Ano, ale vzhledem k základu, který do nás vložil Bůh! Miluj bližního jako sám sebe! Přijímejme tedy sebe, svůj život jako úkol daný od Boha. V tom je jistota naší spásy.

P. Jaroslav

PŘED VELIKONOCEMI

čejných lidí i s vidinou vlastního kříže. V takové situaci člověk nevypráví nějaké báchorky, ale svá slova myslí smrtelně vážně, pokud není šilenec. Krátce před svou smrtí Ježíš procházel Jeruzalémem a varoval před tím, co viselo ve vzduchu, ale lidé to nechtěli vidět: Katastrofu, ke které Židé spěchali, když dál setrvali v pěstování si své výlučnosti, kulturní jedinečnosti, v nesnášenlivosti a nadřazenosti vůči jiným národům a v přesvědčení, že Bůh stojí automaticky za nimi i v politických záležitostech. Když Pán Ježíš komentoval to, jak Pilát zmasakroval galilejské poutníky a smísil jejich krev s krví jejich beránků, nebo když komentoval náhodou zasypané nešťastníky pod věží v Siloe, věděl, že ve vzduchu visí strašlivé vraždění Římanů při židovském povstání. Jenže lidé jako kapitán Titaniku dál udržovali směr na vrážednou kru skrytou pod hladinou, nedbali varování a výzev otočit kormidlo. Neotočili a narazili. Ještě potáčeje se pod křížem zbrocený vlastní krví a přetížený vlastními starostmi varoval obyvatele Jeruzaléma, aby se zamyslely a plakaly nad sebou a nad svými dětmi. Chtěl je vyburcovat a vyzvat ke změně smýšlení. Věděl, že změna smýšlení je věc dlouhodobá, která se nestane za

Jsem zase v hrozném kalupu. Blíží se Velikonoce a já skoro nemohu zpomalit. I tenhle příspěvek píšu porůznu po kouskách, ale je to alespoň šance srovnat si myšlenky.

Když se tenkrát před Velikonocemi Ježíš chystal na smrt, měli lidé taky spoustu svých starostí. Dobývat ze země chleba bylo pro ně těžší než pro mě. Šlo jim o krk a nebylo pro ně patrně snazší slyšet provokativní výroky o bezstarostných lilích a ptáčích, kteří nepadnou z nebe bez vůle Nebeského Otce, než je to pro mě. Oni byli, na rozdíl ode mě, vystaveni pohledu na boj o život a mrtvých vracbů viděli více než já.

A Ježíš vyprávěl svá podobenství pod nebem naplněným nelehkými starostmi oby-

odpoledne, ani za jednu postní dobu. Ale pokud s ní člověk nezačne, ani třiatřicet let mu nestačí. Pokud nezmění smýšlení, bude dál vychovávat děti ve stejných stereotypech a tyto děti budou rozčilovat podobné věci jako jeho, jenom v modernějších barvách, v jiných kulisách. Uvnitř bude člověk stejný. Takže když Římané vyplení chrámový poklad, bude to pro národ signálem k povstání. Když jim soused šlápně na kuří oko, nebo ho jiný pomluví, urazí, nedocení, budou se utápět v nenávisti, sebelítostech. Křestané pod vlivem Ježíšova učení vyhodnotili vztah k povstání po svém. Nepřidali se, utekli a to jim zachránilo život. Pocho-pili, že tudy cesta nevede. Sledovali jiný cíl. A tak se nehodlali stresovat tím, co v jejich očích za to

nestálo a usilovali o to, co považovali za podstatné, jak je to Ježíš naučil. Jestli jim to tak vždycky šlo i v mezilidských vztazích, je otázka, kterou si můžeme klást a dívat se při tom na vlastní život: někdy se daří, jindy ne.

Nejsme jiní než naši předkové. Potřebujeme uslyšet výzvu ke změně srdce. Jak postní doba gradovala, zněla podobností. Jenže jak se to stane, že se změní srdce? Jak začne neplodný fíkovník rodit?

Nebo co se má stát se srdcem mladého muže, který žije v laskavém domě svého otce a pracuje na svých polích a ošetřuje vlastní ovce, kozy a skot a přitom má pocit, že mu to vše nepatří? Jak to, že neví, že vše, co je otcovo, je i jeho? Jak je možné žít pod jednou střechou s tak dobrým otcem, který i nezdrábného bratra přijme s poctami, když se špinavý a smradlavý vrátí domů, jak je možné být s takovým otcem léta v kontaktu a nezměnit srdce? Byli otec a starší syn z podobnosti vůbec spolu? Dýchali stejný vzduch? Mluvili spolu vůbec? Dívali se navzájem do očí?

Jak je možné, že člověk, který se zhroutí pod výrokem věřitele: „*Nemáš čím dluh splatit, tak budeš prodán s rodinou a dětmi a tím se dluh umoří...*“, a on pláče, prosí o milost a je mu odpuštěno. Je mu vše odpuštěno – dluh, který jsem si přepočítal do dnešních peněz na stamilióny korun. Člověku jsou odpuštěny stamiliónové zpronevěry, ale on je schopen škrtit bratra, který mu dluží na naše něco přes sedmdesát tisíc?

Jak je možné, že hříšník volá po spravedlivém trestu ukamenování pro jiného hříšníka, ale pochopitelně po kamenech pro svou hlavu nevolá?

Jediné vysvětlení je, že tito hrdinové z Ježíšových příběhů prostě nežili v realitě. Viděli něco, ale neviděli všechno. Viděli svou námahu, pot a práci, viděli chybějících sedmdesát tisíc, viděli mravní zkázu, ztělesněnou cizoložnou nešťastnicí – ale neviděli nic jiného. Neviděli svého dobrého tátu a svůj statek, neviděli svůj odpuštěný dluh, neviděli své odpuštěné hříchy. Viděli své starosti s tím, jak vrátit milión, který jim někdo půjčil, a neviděli šanci v tom, že jim jen tak někdo z čiré důvěry vypůjčí balík peněz. Kdyby uviděli, co bůhví proč neviděli..., tedy lépe: kdybychom uviděli, co bůhvíproč nevidíme, byli bychom milosrdnější. Byli bychom šťastnější. Byli bychom velkorysejší, byli bychom statečnější. Méně vy-stresovaní. Méně náchylní nechat se strhnout davem k tomu, co přináší katastrofu. Fíkovník by se zázračně probral a sám by začal plodit. Z vlastní potřeby, kterou mají zdravé fíkovníky.

Nevím jak, ale chci to. Strašně moc chci vidět. A tak mě napadají věty, co volal slepý žebřák: „*Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou! Pane, ať vidím!*“ A když jsou Velikonoce tak ještě: Učedníci z Emmau, orodujte za nás!

Jan

POZVÁNÍ DO FARNÍ KAVÁRNY

Jak jste už mohli slyšet v ohláškách v kostele, jednou za měsíc v neděli od 14:30 hodin je otevřena farní kavárna, kde můžete posedět a dát si dobrou kávu. Je to možnost vzájemně se setkat a popovídat si. Budu rád, když přijmete mé pozvání.

otec Tomáš

NAŠE FARNOST MÁ NOVÉ ANIMÁTORY

Marie Kaňkovská, Šárka Kaňkovská, Michal Hínek, Veronika Perničková a Veronika Fridrichovská - pět mladých, kteří letos dokončili animátorský kurz. Jak takový kurz probíhá a co jim jeho absolvování dalo?

Co je animátorský kurz?

MK: Animátorský kurz probíhá na faře v Osové Bítýšce a je určený pro mladé, kteří se chtějí nějak angažovat ve farnosti, chtějí pomoci při různých akcích a podobně. Kurz trvá dva roky, jedná

se o deset víkendů, každý rok jich je pět. Začíná se na podzim. Vše je zakončeno závěrečnými zkouškami a předáváním dekretů na diecézním setkání mládeže.

Kurzu byly dva běhy – A a B – a každý jsme se do jednoho zařadili například podle toho, jak nám víc vyhovovaly jejich termíny. Nejezdili jsme tedy z Třeště všichni společně.

Co bys řekla o prvním roce?

ŠK: První animátorský rok se mi líbil víc.

Byla tam témata sebepoznání, sebezpřijetí, společenství a komunikace. Každý víkend byl zaměřený na jedno téma, které se probíralo. Hodně se mi líbil víkend o společenství. Byli jsme rozděleni do skupinek a každá vytvářela program na takové ideální společenství (mládeže). To se mi líbilo, protože jsme si tak zahráli spoustu her, vyzkoušeli různé typy vedení a probíhání toho společenství. Na animátorský kurz jezdí mladí z celé brněnské diecéze, tak člověk mohl vidět, jak to probíhá jinde.

Co bylo zajímavého v druhém roce?

MH: Mě z druhého roku nejvíce zaujaly víkendy o Bibli, teorii her a time management. Tam jsme se učili, jak ovládat svůj čas, jak ho efektivně využít, jak si hodně čas ušetřit, jak si třeba říct o pomoc, když něco děláme. Pak mě hodně zaujal víkend teorie her, kdy jsme měli nejprve přednášku o tom, jak by měl vypadat tábor, co je tam důležité a další den jsme hráli hodně her. Užili jsme si to, bylo to zajímavé a strašně moc jsme si z toho mohli odnést.

Jaké byly závěrečné zkoušky?

VF: Na závěrečné zkoušky jsme se toho měli hodně naučit. Měli jsme si přečíst Youcat, Compendium (katechismu katolické církve), poznámky z přednášek a ještě jsme dostali různé prezentace. Taky jsme psali práci o své farnosti. Závěrečné zkoušky probíhaly ústně. Někoho se ptali na lehké věci, někdo to měl těžší.

Můžeš popsat, jak přibližně víkendy probíhaly?

VP: Každý víkend začínal v pátek večer mší svatou, po které byla večeře, následoval uvítací program. Potom bývalo do večerky většinou volno na povídání a tak. V sobotu ráno byla nabídka modlitby ranních chval. Po společné modlitbě byla snídáně a dopoledne byla většinou přednáška. Po obědě a sístě byla někdy zařazena ergoterapie, kdy jsme dělali, co bylo zrovna potřeba. Kluci třeba nosili dřevo a holky sbíraly jablka na zahradě. Odpoledne byla přednáška nebo jiný program. V sobotu byla mše svatá někdy ráno někdy až odpoledne. Po večeri jsme měli ještě program, často to byla nějaká venkovní hra a někdy bylo volno, třeba na povídání v čajovně. V neděli jsme byli na mši svaté s farností, potom bylo hodnocení víkendu, úklid fary a končili jsme obědem.

V čem byl pro tebe animátorský kurz přínosný?

ŠK: Animátorský kurz mi dal hodně kamarádů, kteří mi snad chvíli zůstanou. Doufám, že kamarádství neskončí s kurzem. Dalo mi to i pohled na jiné farnosti. Zjistila jsem, že se máme hodně dobře, že ve spoustě farnostech je to mnohem horší. Mnozí mladí by chtěli ve farnosti něco dělat a nemůžou. A naučila jsem se taky dost přemáhat. Nikdy se mi tam v pátek nechtělo, protože jsem byla unavená ze školy a 100x radši bych měla volno a byla doma, ale pak jsem vždycky byla ráda, že jsem tam jela.

MK: Mně kurz dal spoustu nových kamarádů, spoustu nových vědomostí, které doufám využiju, třeba v práci s dětmi, s mládeží. Pomohl mi upevnit můj vztah s Bohem, trochu se sama najít. Měla jsem to stejně jako Šárka. Většinou se mi tam nechtělo, protože teď mám náročnou školu, takže jsem se taky naučila trochu přemáhat. Vždycky jsem ale domů odjížděla s tím, že jsem byla ráda, že jsem jela.

MH: Poznal jsem spoustu nových lidí, strašně moc jsem si to tam užil a na rozdíl od holek se mi tam vždycky chtělo. Celý týden jsem se těšil, že budu moct jet na animátory, že budu v tom společenství, že se něco dozvím, zahraju si zajímavé hry... Hodně mě to obohatilo ve vztahu s Bohem, to musím říct. A rozhodně bych to každému doporučil.

VP: Animátorský kurz mi dal hodně přátel, velké společenství, povzbuzení ve víře, hromadu vědomostí, které můžu uplatnit v práci s mládeží a s dětmi a všem kurz doporučuji.

VF: Mně kurz dal poznat spoustu bezva lidí. Jsou to kamarádi či přátelé, kteří se mi více či méně zapsali do života. Určitě ovlivnil pozitivně můj vztah s Bohem a prohloubil jej. Načerpala jsem spoustu nápadů, co se dá dělat ve farnosti, nápady na modlitby, spolčo a tak.

Na závěr je nutné říct, že noví animátoři nejsou pasivními farníky. Už nějaký čas se různé angažují ve farnosti. Nezbyvá, než si přát, aby i díky nim a jejich novým zkušenostem z kurzu byla naše farnost zas o něco lepší a měli jsme k sobě i Bohu blíž.

Ludmila Koukalová

MEZI-TÁBOROVÝ VÍKEND

Již se stalo tradicí, že mezi tábory se pořádá víkend, kde mají táborníci možnost sejit se se všemi kamarády, které z tábora znají. Dokonce je to pro mnohé i jedinečná možnost se sejit s kamarády, které s věkem vyměnili z tábora pro první stupeň za kamarády z tábora pro stupeň druhý.

Na začátku bych moc rád poděkoval všem, kteří s těmito akcemi pomáhají, jakokoliv se podílejí, kteří jim fandí a nelze zapomenout ani na ty z vás, co nás podporujete modlitbou.

Letos nám celkem přálo počasí a tak po příjezdu, vybalení se do pokojů, zahrání seznamovacích her a „blbloher“ - drobnější hry na vyblbnutí, mohla vypuknout i noční hra. Byla to hra o Sněhurce a trpaslicích. Druhý den začal obdobně jako na táboře rozcvíčkou, kde jsme se rozdělili na mladší a starší, a na konci rozcvíčky si zahráli drobnější běhací hry. Následovala snídaně – za buchy moc děkujeme, byly vynikající.

Jak lépe ve fajn počasí, byť trochu chladněm – občas vyskočilo i sluníčko, trávit čas, než na výletě. Po cestě jsme hráli hru „Výzva“, kdy měl

každý z nás deset kamínků, dal si jich pár do ruky a pár si jich nechal v kapse. Někoho vyzval, aby hádal kolik kamínků má v ruce – zda sudý, nebo lichý počet. Pokud uhádl správně, získal kamínky, pokud však neuhádl, musel tři své kamínky odevzdat. Uprostřed výletu jsme opékali buřty. Zprvu se nám nedařilo rozdělat z mokrého dřeva po zimě oheň, naštěstí ale s profesionální výbavou našeho kuchaře se nám podařilo udělat pořádný fajrák a mohli jsme opékat i buřty. Po cestě zpět nás čekala šipkovaná se snad deseti stanovišti, kdy na každém ze stanovišť nás čekaly různé úkoly. Nejlépe si pamatuje člověk vždy to své stanoviště a tak se můžete trochu zapojit a zkusit si něco z úkolu na stanovišti číslo jedna.

„Jedna hlavička, jedna nožička, když hlavička zčervená, konec nožky znamená.“

No? Co je to? Děti vám řeknou, zda hádáte správně, oni už odpověď znají... ;-), snad si ji i pamatují.

Na cestě zpět na faru byly ještě další úkoly, mnohdy i náročnější. Poté následovala bašta a pak hry v tělocvičně. Další den ráno byla mše, na kterou jsme se všichni vydali. Po mši byla připravena delší, nicméně o nic méně zajímavější hra, o které vám místo mne mohou povědět raději vaše děti, vnoučata a kamarádi.

Mně osobně se mezi-tábor moc líbil a jsem rád, že se mohu na takovéto akci přímo podílet, byť to nemusí být vždy úplně jednoduché. Mnozí z Vás při přebírání dětí děkují za vše, co jsme připravili. Jsem rád, že si naši činnosti vážíte. I my jsme byli dětmi a někteří z Vás připravovali obdobné dobrodružství pro nás. Takže i my děkujeme, že Vám to dnes můžeme vrátet prostřednictvím Vašich dětí. Pravdou je, že nejlepším vždy bývá, aby byl respekt a dík na obou stranách. Jsem moc rád, že jej od spousty z Vás cítíme, i my jej máme.

Na příští akci se těší

Lukyn

Odpověď na otázku je: zápalka

TÁBOROVÝM VEDOUČÍM, ZDRAVOTNÍKŮM A VŠEM, CO JEZDÍ S DĚTMI

Nadšení, se kterým se naše děti chystaly na meztáborový víkend, bylo obrovské. Z týdenního lyžařského výcviku se navrátilí Johanka ani nepovzdýchla a za dvě hodiny po příjezdu do Jihlavy už natěšená mizela do Kněžic. O Gabče s Mikulášem ani nemluví. A když jsem viděl reakce i těch ostatních dětí po návratu, bylo jasné, že se akce povedla. Díky Vám všem, kteří pro děti něco děláte. Díky za váš čas a nadšení. Díky za to, že riskujete různé nepředvídatelné věci jako drobná zranění, nevolnosti, neshody s rodiči nebo s těmi, kdo nemají páru o tom, co to znamená pracovat s dětmi. Děkuji Vám všem, kteří jste v uplynulém roce byli na táborech a meztáborech a výletech a postarali jste se o to, že děti mají nač vzpomínat a možná budou mít chuť vás jednou napodobovat, až přijde jejich čas.

Zachovi z Rozsíčky

MEZITÁBOROVÝ VÍKEND

Meztáborový víkend byl úžasný! Hned první hra byla zvláštní. Měli jsme si vzít 10 toaletních kousků. Všichni říkali, že jich mají méně, ale bylo nám řečeno, že to nevádí. Nakonec z toho vyplynulo, že kolik kousků kdo měl, tolik toho o sobě musel říct.

Celý víkend spojovaly hry s upíry. Nejvíce se mi líbila hra s trpaslíky.

Všechno bylo bezva a těším se na další víkend nebo tábor. Děkuji všem!

Klárka Zažimalová

KŘEŠŤANÉ Z IRÁKU V ČECHÁCH

Někdy v létě vyzval papež František křesťany, farnosti a kláštery k projevení solidarity s lidmi na útěku a v nouzi. Začátkem roku přicestovalo do ČR 152 iráckých křesťanů, několik rodin pobývá na Okrouhlíku u Jihlavy, kde se v turistickém zařízení učí česky. Jsou to rodiny s dětmi a zjara dostanou do pronájmu městské byty v Jihlavě. Byty ale nejsou plně vybavené a multikulturní centrum v Jihlavě (www.centrumjihlava.cz) shání dárce některého vybavení. Stejně tak, možná ještě naléhavěji, shání ochotné rodiny nebo společenství, které by byly ochotny „adoptovat“ nějakou z rodin, aby tak pomohly uprchlíkům se začleněním do života ve světě, který je pro ně asi hodně

jiný. Zatím se o ně starají kromě několika ochotných jednotlivců z třeštské a ždírecké farnosti především křesťané z evangelických sborů. Rád bych vyzval k diskusi, jestli by nemohla třeštská farnost některou z rodin „adoptovat“. Z hlediska vyznání víry jsou nám katolíkům velice blízcí, jsou v jednotě s Římem. To píšu pro ty, pro které by to bylo důležité. Zájemci o toto téma nechtě se podívali na stránky (www.centrumjihlava.cz) nebo napíší na můj e-mail jan.zach@volny.cz nebo se obrátí na pana faráře.

Jan

VELIKONOCE VE FARNOSTECH TŘEŠŤ, RŮŽENÁ, KOSTELEC

24.3. Zelený čtvrtek

Třešť - sv. Martin:

18:00 mše sv. na památku Poslední večeře Páně s obřadem umývání nohou

*po mši sv. společná adorace

* kostel otevřen do 21:30 hodin

Růžená 17:00 mše sv. na památku Poslední večeře Páně

25.3. Velký pátek

Třešť - sv. Martin:

09:00 společná modlitba v Getsemanské zahradě, korunka k Božímu milosrdenství

10:00 křížová cesta na Křížovou horu (začátek v kostele sv. Martina)

15:00 velkopáteční obřady

Růžená 17:00 velkopáteční obřady

26.3. Bílá sobota (u sv. Martina)

Třešť- sv. Martin:

08:00 společná modlitba u Božího hrobu, korunka k Božímu milosrdenství

08:30 -18:00 tichá modlitba u Božího hrobu

19:30 Velikonoční vigilie Zmrtvýchvstání Páně, agapé

Růžená 09:00 -12:00 tichá modlitba u Božího hrobu

19:00 Velikonoční vigilie Zmrtvýchvstání Páně

27.3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Třešť 09:00 mše svatá (u sv. Martina)

18:00 mše svatá (u sv. Kateřiny)

Růžená 10:00

Kostelec 11:00

28.3. Pondělí velikonoční

Třešť 08:00 mše svatá (u sv. Martina)

Růžená 10:00 mše svatá

ZAPIŠTE SI DO KALENDÁŘE

- 31.3. 18:00 koncert ženského sboru Cantare v kostele sv. Kateřiny
- 3.4. udělování sv. nemocných při mši svaté v Růžené
- 7.4. rekolekce kněží v Lukách nad Jihlavou
- 10.4. udělování sv. nemocných při mši svaté v Třešti
- 16.4. večer pro manžele s komunitou Emmanuel
- 17.4. 15:00 procházka spojená s žehnáním polí a zahrad, prosba o dobrou úrodu
- 22.-24.4. vikend pro birmovance v Osově Bítýšce
- 1.5. 10:00 poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské
- 18:00 poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské
- 7.5. 14:00 zpovídání před prvním svatým přijímáním
- 8.5. 09:30 slavnost prvního svatého přijímání
- 12.5. rekolekce kněží v Batelově
- 14.5. 11:00 Lovětín - mše sv. při příležitosti setkání rodáků
- 14.5. 19:30 svatodušní modlitba se zpěvy z Taize
- 15.5. 11:30 Dvorce - poutní mše sv.
- 21.5. Hodice - mše sv. v kulturním domě
- 22.- 25.5. pouť do Krakova
- 28.5. 18:00 Růžená - mše sv.
- 29.5. 10:30 Slavnost Těla a Krve Páně - poutní mše sv. v Kostelci
- 10.6. Noc kostelů
- 12.6. 10:00 poutní slavnost v Třešticích ke sv. Antonínovi z Padovy
- 19.6. farní pouť do Kostelního Vydří ke svatě bráně (bude upřesněno)
- 24.6. táborák na zakončení školního roku

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty

Třešť: Markéta Marie Pátková

Pohřeb

Třešť: Marie Příhodová
Ladislav Lysý
Růžená: Ludmila Mácová

ZPRÁVY Z EKONOMICKÉ FARNÍ RADY V TŘEŠTI

Po dohodě s farní ekonomickou radou (pro lepší informovanost farníků) si můžete zápis z jednání přečíst na farních internetových stránkách nebo na nástěnce v kostele sv. Kateřiny. Zde také budou uvedena jména členů EFR, na které se můžete obracet se svými dotazy a nápady.

otec Tomáš

:-) :-) :-)

Vědec povídá Bohu:

„Bože, už nejsi potřebný. Věda postoupila tak daleko, že už i my vědci umíme udělat člověka z hlíny.“

„Tak to předved“, povídá Bůh.

Vědec začne nabírat ze země hlínu a Bůh na to:

„Počkej, počkej, ber ze svojí!“

PAPEŽ FRANTIŠEK

- STŘÍPKY Z PESTRÉHO ŽIVOTA
... KE TŘETÍMU VÝROČÍ ZVOLENÍ
(13.3.2013)

Byl prostým člověkem

Byl vždy člověkem velmi prostým a mužem velké inteligence, a to i v praktických věcech. Je schopný dělat víc věcí najednou. U nás takové jako on nazýváme 'muži orchestru', v tom smyslu, že jsou schopni hrát na různé nástroje. Říká se, že i v kuchyni mu to šlo skvěle. Plněné vepřové „à la Bergoglio“ je specialita, na kterou v koleji vzpomínají dodnes. (Juan Carlos Scannon – jezuita a stoupenec „teologie lidu“, kterého vojenský režim považoval za „kněze komunistu“, ač, jak on sám říká: „s marxismem jsem neměl nikdy nic společného.“)

Byl bych směšný, kdybych se v mém věku měnil

„Milý Quique, ... neztratil jsem pokoj tváří v tvář té vsutku překvapivé události [volbě

papežem], kterou vnímám jako Boží dar. Snažím se zachovat si stejný způsob života a jednání, jaký jsem vedl v Buenos Aires. Kdybych se v mém věku měnil, byl bych směšný. Nechtěl jsem se přestěhovat do Apoštolského paláce. Chodím tam jen pracovat a na audience. Zůstal jsem v konventu Casa Santa Marta, v němž jsou ubytováni biskupové, kněží i laici. Vidám se s lidmi a žiju normální život: ráno mše svatá pro veřejnost, stravuji se v jídelně s ostatními atd. To vše mi dělá moc dobře a chrání mě to před izolovaností. Prosím Tě o Tvou laskavou modlitbu i o modlitby druhých.“ (Z dopisu papeže Františka pro Enriqua – Quique – Martinéze Ossoly, kněze pracujícího mezi chudými)

převzato z www.vira.cz

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TŘEŠŤ A SALESIÁNSKÝ KLUB
MLÁDEŽE TELČ

Zve

děti 1. stupně základní školy na

LETNÍ TÁBOR

Kdy: 10. – 20. července 2016

Kde: Bývalá rekreační chata u Opatova (u Dlouhé Brtnice)

Cena: Při zaplacení do 31. 5. 2016 je cena 1800,- + každý další sourozenec 1600,-
Při zaplacení po 31. 5. 2016 bude jednotná cena 1900,-

Informace a přihlášky: Fousová Markéta
tel.: 773 912 595, fous.market@seznam.cz

Přihlášky jsou k dispozici na farním webu: <http://www.tre-fa.cz/>

Přihlásit se lze **do 15 dubna**.

Těší se na Vás: Market, Majča, Májka, Evča, Májka, Hanka, Verča, Vojta, Vašek, Dan, Kuba, Vrba a Dunga

VEČER BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

*...zaměřený na manžele, rodiny, páry
(chvály, svědectví, modlitba, adorace)*

Kdy? 16.4.2016 v 18,00
Kde? kostel sv. Kateřiny Třešť
S kým? Komunita Emmanuel

Po duchovním programu v kostele následuje neformální setkání a pohoštění na faře.

ZEMĚ NA OBZORU

LETNÍ TÁBOR LOVĚTÍN

DATUM PLYBY: 10.7. - 20.7.2016

VĚK NÁMORNÍKŮ: 2. STUPEŇ ZŠ

CENA NALODĚNÍ: 1700 Kč A 1500 Kč DALŠÍ SOUROZENEC

1800 Kč PŘI PLACENÍ PO 31.5.2016

PŘIHLÁŠKA NA [HTTP://TABOR.TRE-FA.CZ](http://TABOR.TRE-FA.CZ)

KAPITÁN LUKAŠ KUBALA

TEL. 777 198 553

SUTY-CHUCK@SEZNAM.CZ